

Marek Gedl

Jaworzno - m.

Informator Archeologiczny : badania 2, 71-72

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

świadczących niesbicie o miejscowym odlewnictwie wyrobów brązowych: ułamki glinianych form do odlewu szpil, bransolet i naszyjników oraz mały gliniany osopik, używany przy wyrobie przedmiotów z pustą tulejką. Całość datować można najprawdopodobniej na koniec epoki brązu.

Z uwagi na wielofasowość osadnictwa i dla wyświetlenia szeregu niejasnych jeszcze kwestii, wskazane byłoby przeprowadzenie w rejonie Solanek systematycznych prac wykopaliskowych a przynajmniej wykonanie dalszych licznych sondaży.

IWANOWICE, pow. Miechów

patrz okres neolitu

JAKSICE, pow. Inowrocław

patrz okres halstański

JAWORZNO - m.

Katedra Archeologii Polski
Uniwersytetu Jagiellońskiego
w Krakowie

Badania prowadził doc. dr Marek Gedl. Finansowała MRN w Jaworznie. Trzeci sezon badań. Grodzisko z końca epoki brązu /kultura żużycka/ lub początków okresu halstańskiego.

Grodzisko w Jaworznie /st. 1/ położone jest na kulminacji wzniesienia zwanego "Grodzisko", na wschód od centrum miasta, ponad dzielnicą Bory. Podczas badań przeprowadzonych w latach poprzednich /1966-1967/ stwierdzono, że grodzisko otoczone było wałem zbudowanym z kamieni wapiennych. Natrafiono także na ułamki ceramiki, które można

wiązać z kulturą łużycką z końca epoki brązu lub z wczesnej epoki żelaza. Stwierdzono wówczas, że na wzgórzu znajdowała się osada ludności kultury łużyckiej. Natomiast datowanie zachowanych resztek konstrukcji obronnych nie zostało w pełni rozwiązane.

W roku 1968 wytyczono dziesięć nowych wykopów /VII-XVI/ rozmieszczonych w trzech częściach stanowiska. W północnej części grodziska, w dwóch miejscach, przecięto dość dobrze jeszcze widoczne na powierzchni resztki wału kamiennego. Stwierdzono, że wał /analogicznie jak w zachodniej czy wschodniej części grodziska/ sbudowany był z kamieni, ułożonych na sucho, bez śladów jakiegokolwiek zaprawy. Wał u podstawy miał szerokość około 5 - 6 metrów. Jego zewnętrzne i wewnętrzne lico ułożone było z dużych płaskich bloków kamiennych, a wewnątrz wypełnione było gruzem kamiennym. Nie natrafiono na ślady jakiegokolwiek konstrukcji drewnianej. Rumowisko kamienne z wału w dużym stopniu obsunęło się w dół po stromym w tym miejscu stoku wzgórza, a dodatkowo w czasach nowożytnych zostało rozebrane przez miejscową ludność na budulec. W południowo-wschodniej części stanowiska poszukiwano śladów fosy, która jak przypuszczano poprzedzała wał i spodziewano się natrafić na ślady drugiego wału na krawędzi uskoku widocznego na powierzchni terenu. Poszukiwania okazały się bezowocne. W centralnej części grodziska, na majdanie stwierdzono brak warstwy kulturowej, która została całkowicie zmyta i lita skała występuje miejscami pod kilkunastocentymetrową warstwą zwietrzliny i współczesnej gleby. U stóp wału znaleziono zaledwie jeden fragment ceramiki kultury łużyckiej.